

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **A. E. E.**, zastoupený JUDr. Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1510/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 A 123/2010 - 179,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 9. 2010, č. j. CPR-6795-1/ČJ-2010-9CPR-C215, jimž bylo potvrzeno prvoinstanční správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu, že se dopustil uzavření účelového manželství s cílem získat pobytové oprávnění, čímž byl dán důvod k nevyhovění žádosti dle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Napadený rozsudek je již druhým rozhodnutím městského soudu v této věci, když první rozsudek tohoto soudu byl zrušen Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 - 102; rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná též na adrese www.nssoud.cz) z důvodu, že městský soud nepřezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu všech žalobních bodů, nýbrž posuzoval skutkový stav jen do doby nástupu manželky stěžovatele, A. G., do výkonu trestu, tedy nikoliv dle skutkového a právního stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

[3] Dle názoru Nejvyššího správního soudu tak nebylo možné objektivně posoudit, zda mezi stěžovatelem a jeho manželkou došlo či nedošlo k uzavření účelového sňatku. Kasační soud proto uzavřel, že i když § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jako důvod zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvádí důvod „*pokud účelově uzavřel manželství*“, nelze „*účelovost*“ posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet. Pokud by tedy bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci (i když by tomu tak od jeho úplného počátku nebylo), nebylo by dle zdejšího soudu možné takové manželství považovat za účelově uzavřené.

[4] V navazujícím řízení městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Konstatoval, že byl shromážděn dostatek podkladů pro rozhodnutí a v závěrech učiněných správními orgány I. i II. stupně nelze nalézt žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. K námitce stěžovatele, v níž poukazoval na existující hluboký citový vztah mezi ním a jeho manželkou v době po jejím nástupu do výkonu trestu, městský soud uvedl, že z předložených dopisů nelze dovodit náznak jakéhokoli hlubokého citového vztahu: „*Jedná se v podstatě o dopisy s milým oslovením, jejichž obsahem jsou však především žádosti o peníze, popřípadě obsahují výčitky, že tyto peníze buď nebyly zaslány vůbec, nebo v menší míře. Tyto dopisy tak vlastně jen potvrzují to, co prohlásila A. G. ve své výpovědi dne 27. 1. 2010, a sice, že si stěžovatele vzala jen, aby dostala peníze, tedy fingovaně.*“ Nadto je dle městského soudu nutné uvést, že i v případě odhlédnutí od výpovědi manželky stěžovatele ze dne 27. 1. 2010 ve věznici Světlá nad Sázavou, jsou výpovědi stěžovatele a jeho manželky ohledně některých skutečností zcela odlišné (doba a místo seznámení, umístění dětí manželky stěžovatele, náboženské vyznání, vzdělání či pohlaví dítěte, jehož narození manželka stěžovatele očekávala). Soud proto uzavřel, že ani výše uvedenými důkazními prostředky nebylo prokázáno, že v době, kdy byli manželé nuceni žít odděleně v důsledku nástupu A. G. do výkonu trestu, nevznikl mezi stěžovatelem a A. G. vztah, který by bylo možno označit vztahem manželským. Pro úplnost pak městský soud uvedl, že pokud by během pobytu A. G. ve vězení skutečně došlo k prohloubení vztahu mezi ní a stěžovatelem, nepodávala by ještě během tohoto pobytu žádost o rozvod. Tato žádost sice byla podána až po vydání napadeného rozhodnutí, dle soudu však ilustruje skutečnost, že žalovaný posoudil celou situaci správně. Výpověď manželky stěžovatele během rozvodového řízení, včetně jejího návrhu na rozvod manželství tak koresponduje s její výpovědí ze dne 27. 1. 2010 a vyvrací tvrzení stěžovatele. I když soudní rozhodnutí nelze o tyto skutečnosti opřít, jelikož se udály až po vydání předmětného správního rozhodnutí, zpětně dle městského soudu dokládají, že žalovaný i správní orgán prvního stupně dostatečně zjistili skutkový stav věci a správně celou věc posoudili. Městský soud proto

pokračování

dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[5] Proti shora označenému rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítal, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že s ohledem na právní názor vyjádřený v původním kasačním rozhodnutí, není možné, aby se městský soud při posuzování věci zaměřil pouze na určitou část životní etapy stěžovatele a jeho manželky a odmítl se zabývat celkovým vývojem jejich vztahu. Dle názoru stěžovatele se v souzené věci naprosto jasně prokázalo, že v době, kdy vztah stěžovatele a jeho manželky procházel zatěžkávací zkouškou, došlo naopak k jeho prohloubení a upevnění a zvláště z předložené osobní korespondence je do značné míry patrná silná citová závislost manželky stěžovatele na jeho osobě. Tato korespondence je přitom také absolutním popřením její výpovědi, jež učinila ve věznici dne 27. 1. 2010. Stěžovatel současně vyjádřil vážné pochybnosti ohledně podmínek při tomto výsledku, neboť o tomto úkonu nebyl nikdo, a to včetně stěžovatele, vyrozuměn. Dle jeho názoru je tak namístě domnívat se, že uvedený výsledek s největší pravděpodobností neproběhl za normálních podmínek.

[6] Stěžovatel dále vyjádřil také nesouhlas s vedením soudního řízení městským soudem, neboť po vrácení věci k novému projednání se hned první jednání dne 3. 4. 2013 konalo za nepřítomnosti tlumočnicka do anglického jazyka, který je však pro stěžovatele nutný, což dle jeho názoru odporuje principu spravedlivého řízení. Městský soud mimoto v napadeném rozsudku ani nerozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti, čímž se předmětné rozhodnutí dostalo i do rozporu s § 110 odst. 3 s. ř. s. S ohledem na tyto skutečnosti proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Shrnutí vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[7] Žalovaný ve svém vyjádření pouze odkázal na písemnosti založené ve správním spisu a dále vyjádřil souhlas s právními závěry městského soudu vyplývajících z napadeného rozsudku.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Stěžovatel se včas podanou kasační stížností (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhá přezkumu rozhodnutí krajského soudu (v souzené věci označeného jako „městský soud“), které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto neshledal žádné důvody pro nepřípustnost kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační

stížnosti uplatnil. Neshledal přitom v dosavadním řízení vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel opřel důvody své kasační stížnosti především o tvrzení, že městský soud v napadeném rozsudku nerespektoval závazný právní názor kasačního soudu vyjádřený v původním zrušujícím rozhodnutí a „*zaměřil se pouze na určitou část životní etapy stěžovatele a jeho manželky a odmítl se zabývat celkovým vývojem vztahu mezi manželi.*“

[12] Nejvyšší správní soud posoudil uvedenou námitku z hlediska obsahu svého původního rozhodnutí, dospěl přitom k závěru, že městský soud se od jeho původních závěrů neodchýlil. Pokud totiž městský soud v řízení navazujícím na původní rozhodnutí zdejšího soudu provedl další dokazování a zabýval se otázkou vývoje vztahu mezi stěžovatelem a jeho manželkou v době do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu, nelze než konstatovat, že se pohyboval zcela v mezích vytýčených právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[13] Pokud stěžovatel namítá, že se městský soud zaměřil pouze na určitou část jeho života, není ostatně ani zřejmé, na kterou etapu se dle názoru stěžovatele měl soud zaměřit. Nejvyšší správní soud tak po zhodnocení první kasační námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná.

[14] Z obsahu kasační stížnosti je mimoto zřejmé, že i když stěžovatel jako důvod kasační stížnosti uvádí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem kasačního soudu, ve skutečnosti spíše namítá nesprávné hodnocení důkazů městským soudem.

[15] Ani s takto přeformulovanou kasační námitkou se však soud nemohl ztotožnit, neboť z napadeného rozsudku je zřejmé, že se městský soud vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele, uvedl, proč nevyhověl některým jeho důkazním návrhům, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů.

[16] Napadený rozsudek obsahuje rozsáhlou rekapitulační část, avšak též obsáhlé hodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemném kontextu (strany 10 až 15 napadeného rozsudku). V této části se městský soud také vypořádává se všemi argumenty stěžovatele. Pokud přitom svůj závěr o zamítnutí žaloby opírá zejména o výslech svědka, A. G., činí tak zcela přezkoumatelným způsobem, který neponechává žádné pochybnosti o tom, proč považoval právě výpověď této osoby za průkaznější než zbývající důkazy.

[17] Aniž by zdejší soud považoval za potřebné sám opětovně hodnotit důkazy provedené městským soudem, považuje za vhodné uvést, že výpověď A. G. ze dne 27. 1. 2010, kterou svědkyně potvrdila i při ústním jednání dne 19. 6. 2013, obsahuje podrobné vylíčení skutečností, které vedly k uzavření manželství se stěžovatelem a s ohledem na jejich detailnost je i značně přesvědčivější než výpověď stěžovatele, jenž častokrát v množství detailů s výpovědi A. G. ani nekoresponduje.

[18] A. G. ve své výpovědi ze dne 27. 1. 2010 detailně popsala průběh jednání, které vedly k uzavření sňatku se stěžovatelem. V podrobnostech vylíčila průběh setkání s jistým B., coby zprostředkovatelem sňatku, předání úplaty za jeho uzavření, průběh obřadu, jakož i přijímání měsíčních plateb od stěžovatele ve výši 2000 Kč. Pravdivost této výpovědi následně potvrdila i při jednání před městským soudem. Pokud pak v řízení před městským soudem vyvstaly, s ohledem na jejich rozpornost, pochybnosti

pokračování

o důvěryhodnosti zbylých důkazů, nelze než se se závěry městského soudu v otázce jejich hodnocení zcela ztotožnit.

[19] Potvrzení skutečnosti, že mezi stěžovatelem a jeho manželkou se ani v průběhu správního řízení nevytvořil vztah, který by bylo možné považovat za vztah „manželský“, lze mimoto doložit i skutečností, že předmětné manželství bylo ještě v průběhu výkonu trestu odnětí svobody A. G. rozvedeno. S ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. sice tato skutečnost nebyla a ani nemohla být důvodem pro zamítnutí žaloby stěžovatele, tento fakt však s odstupem času potvrzuje správnost závěrů učiněných správnými orgány v předchozích řízeních.

[20] S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto Nejvyšší správní soud nemohl námitce stěžovatele vyhovět. Městský soud po provedeném dokazování dospěl ke správnému závěru, provedené důkazy hodnotil jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a v jeho posouzení zdejší soud nespatřuje žádné nelogičnosti.

[21] Jestliže stěžovatel také namítl, že nebyl přítomen, resp. informován o výsledku A. G. ze dne 27. 1. 2010, Nejvyšší správní soud ani v tomto postupu neshledává žádnou nezákonnost. Oddělený výsledek manželů mimoto představuje legitimní způsob, jímž je v případech pochybností ověřováno, zda se v dané situaci nejedná o tzv. *úcelové manželství*.

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval také námitkou, že při ústním jednání před soudem dne 3. 4. 2013 nebyl přítomen tlumočnický do anglického jazyka. Neshledal ji však důvodnou, když z obsahu spisového materiálu ověřil, že městský soud své pochybení napravil během jednání dne 19. 6. 2013 (viz protokol o jednání na listě č. 173), když již za účasti tlumočnicka průběh celého sporného jednání zopakoval. Kasační soud proto konstatuje, že neúčast tlumočnicka při jednání dne 3. 4. 2013 nijak nezasáhla do práv stěžovatele, a to včetně jeho práva na spravedlivý průběh soudního řízení ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Zdejší soud považuje za vhodné také uvést, že případnou neúčast tlumočnicka při soudním jednání ani nelze bez dalšího automaticky považovat za porušení čl. 6 Úmluvy, jak to činí stěžovatel. Je třeba se vždy zabývat také obsahem soudního jednání, jehož průběhu tlumočnick nebyl přítomen, jazykovými znalostmi účastníka řízení či skutečností, zda případná neúčast tlumočnicka nemohla být zhojena účastí jeho právního zástupce. Pokud stěžovatel ve své kasační stížnosti namítal porušení práva na spravedlivý soudní proces, absolutizace, s jakou tak učinil, přesáhla i úroveň ochrany, jež je zajišťována čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy v případě trestních obvinění. Ani z tohoto důvodu by proto nebylo možné jeho námitce vyhovět.

[23] Nedůvodnou je také i námitka týkající se výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení. Tento se odvíjí od úspěchu ve věci. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Městský soud žalobu zamítl a v návaznosti na tento výrok tedy rozhodl zcela správně, pokud stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřiznal. Z tohoto hlediska je irelevantní, že původní rozhodnutí městského soudu v projednávané věci zdejší soud zrušil, neboť toto nebylo rozhodnutím o meritu věci, jak má citované ustanovení na mysli.

V.

Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[25] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu